

BUDAPESTI NAPLÓ

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
József-körút 18.

Főszerkesztő: **VÉSZI JÓZSEF.**
Felelős szerkesztő: **BRAUN SÁNDOR.**
A SZERKESZTŐSÉG.

Egész évre 28 k., (14), 1/2 évre 14 k., (7), 1/4 évre 7 k., (3.50), egy hónapra 2 k. 40 fillér, (1.20 frt).
Egyes szám Budapesten 8, vidéken 10 fillér.

Külföldi szemle.

Budapest, szeptember 1.

Minél közelebb jut a nap, amelyen a békeszerető cár találkozni fog a monarchiákkal szövetséges német birodalom császárával, annál jogosabb a reményünk, hogy a magyar közvéleményben észlelhető nyugtalanság végképp el fog tűnni. A teljes megnyugvást természetesen csak a külügyi hivatal hozhatja meg, amely bizonyára nem fogja összetett kezekkel nézni az orosz agitációnak azt az aknamunkáját, amely már hónapok óta megint „érdekes” teszi a Balkánt. A berlini politikai körök nem látják a Balkán helyzetét oly sötétnek és ebben a vélekedésükben hivatkoznak a pétervári hivatalos körök békés hangulatára. Így az egyik berlini újság pétervári tudósítója előtt egy hivatalos orosz személység kijelentette, hogy Ausztria-Magyarországnak semmi oka sincs nyugtalankodni Oroszország balkán-politikájá miatt. Oroszország szilárdul ragaszkodik a Balkán fennálló status-quohoz és semmiféle változást nem tervez. Oroszország békeszeretete kétségen felül áll. Érthetetlen, mondta az a politikus, hogy miért nyugtalankodnak az utóbbi időben Ausztria-Magyarországnak, hiszen tényleg nem történt semmi, ami alkalmat adhatna arra, hogy Oroszország szándékai iránt bármely állam is bizalmatlansággal viselkedjen. Hát ez mind igaz lehet, de az orosz kormány igazán csak akkor adná jelét őszinteségének, ha egyszer mindenkörre megértetné a pánszláv agitátorokkal, hogy a hivatalos Oroszország támogatására nem számíthatnak. Mostani viselkedésével azonban oly veszedelmes játékot űz, amely homlokegyenest ellenkezik az 1897-iki egyezményen. Erre nézve hárul külügyi hivatalunkra a legfontosabb feladat és ez irányban remélünk megnyugvást a cár danzigi látogatásától is.

Franciaország lázasan várja a nagy pillanatot, amelyben a minden oroszok cájra a köztársaság elnökének keblére borul. A deliriumszerű ujjongás azonban sokat vesztett erejéből, amióta kitudódott, hogy a várva-várt hatalmas vendég

nem fogja elkerülni a német földet, sőt előbb Danzigba megy és csak azután viszi hajója a dunquerquei kikötőbe. A félhivatalos *Journal de St. Petersburg* lelkes hangon emlékezik meg a franciák nagy örömről és azt mondja, hogy a nemzeti lelkesedést jellemző egyhangúság mutatja, mennyire tudják a franciák annak a köteleknek értékét, amely a két nemzetet összefűzi. Ezt a köteleket, ugymond, felejtethetetlen események szilárdították meg, amelyek kitörölhetetlenül élnek a két nemzet emlékezetében. A kronstadti és touloni flotta-látogatások és az orosz cári pár első franciaországi útja kitörölhetetlen nyomot hagytak a történetben. A küszöbön álló nagy esemény újabb szem lesz a tények e láncolatában, amelyeknek politikai hordereje oly jelentékeny. A két hatalom egyesülése hatalmas tényezője a népek közti békés viszony fennállásának, amelyre az egész művelt világnak oly nagy szüksége van és melyet oly epedve óhajt. Olyan nemzet, mint a francia, amely a munkát annyira tiszteletben tartja és amely az áldáshozó munkásságnak annyi erélyt szentel, különösen érzi a béke szükségességét. Teljes egyetértés van e tekintetben a két nagy nemzet közt, amint hogy Oroszország már oly sok jelét adta annak, hogy a többi nemzetekkel jó barátságban akar élni. Ez egyik alapelve a francia-orosz szövetségnek, amelynek magasztos jellegét mindenütt méltányolják.

A cár franciaországi látogatásával kapcsolatban a brüsszeli *Petit Bleu* írta, hogy a cár franciaországi látogatása alatt fogadja majd Krüger, Transvaal ősz elnökét. Most maga demantálja hírét, azt írva, hogy Krüger sokkal tapintatosabb ember, hogysen bizonyos eseményeket ügyetlenül maga idézzen elő. Krüger a türelem erénye disziti és ez megengedi neki, hogy bevárja a „pszichológiai órát”. Nem lehetetlen, hogy ez az óra igen hamar űni fog és már a cár utazása idején, de ez teljesen független Krüger elnök tevékenységétől.

Délafrikában nap nap után kedvezőtlenebb az angolok helyzete. A Fokföldön egyre elkeseredettebb a lakosság és most már nem

csak a hollandi afrikanderek, hanem az angolok is elégedetlenkednek. És ez érthető, ha meggondoljuk, hogy a fokföldi angolok már hónapok óta védtelenül ki vannak szolgáltatva a boerok támadásainak és hogy különösen a farmokon élő angolok semmiféle oltalomra nem számíthatnak. De Transvaalban is igen sok angol van, akit a bányáipar pangása és a farmok felégetése érzékenyen megkárosított. A Fokföld a legnagyobb zürzavar képét tünteti fel, hiszen eddig a boerokat még főmozdulataik színteréről sem sikerült elűzni. Széles körökben nagy aggodalmat kelt az is, hogy mind több kaffert látnak el fegyverrel, amiben a Fokföld ismerői nagy veszedelmet látnak. Aki egyszer a bennszülöttek közt élt, tudja, hogy mennyire nekibátorodik a kaffer nép, ha fegyvert és löszert adnak a kezébe, hátha még fegyvertelenül látják a fehéreket. Pedig a fehérektől, ha nem álltak be a védelmi csapatba, mindenütt elszedték a fegyvereket. Már most észrevehető, hogy a bennszülöttek vakmerően viselkednek és akárhányszor előfordult, hogy a farmereknek bennszülött személyzetük után kellett indulniok.

Nyolc *avanta* vezér és ugyanannyi *macedón bolgár főnök* még 1898-ban egy közös tervben állapodott meg, amely csak most pattant ki. Ez az egyezmény az alapja a macedón-bolgár egyesületek politikai törekvéseinek. E szerint főképp a török birodalom nyugoteurópai tartományainak felosztását tervezték két autonóm provinciára: Albániára és Macedóniára. Albániának *Elbassan*, Macedóniának Szaloniki lett volna a fővárosa. A két tartomány főkörmányzóit a szultán nevezte volna ki öt évre a hatalmak hozzájárulásával. Macedónia főkörmányzóit állására *Battenberg* Ferenc József herceggel szemelték ki. A közigazgatást Kelet-Rumélia mintájára akarták berendezni. Időközben a szófiai török konzul utján a szultán értesült a tervről és csakhamar két szárnységét küldte Albániába. Állítólag mohamedán albanok is kezükre jartak a macedónoknak a terv megvalósításában.

TÁRCA.

A koldus.

— A Budapesti Napló tárcája. —

Írta: **J. H. Rosny.**

Valóban, szól Sainville, a multba révedező mosolylyal, nem tudok védekezni a koldusok ellen, különösen azok ellen nem, akik némiképp elhihető történetet beszélnek el nekem! Tudom, hogy piszkos társaság, tudom azt is, hogy hiába ad nekik az ember alamizsnát. De gondolja meg, hogy magam is egykor koldus voltam és millióim onnan származnak. Valahányszor az utéakon megszólít valaki és elbeszéli nekem, hogy Khinából gyalog jön és a Panama-bukásnak lett áldozata, mintha szemem elé kerülne szorencsem tündértörténete.

189... nyarán Saint John of Golden Lakeban voltam; az Egyesült Államok egy híres fürdőhelye az, ahol a köszvényesek keresnek gyógyulást. Segéd voltam egy Faraday nevű ember üzetében, aki orvosságot és alkoholt árult. Fizetésem elég tisztességes volt és félre is tettem belőle. A balsors üldözése kényszerített erre a foglalkozásra és eltökélt szándékom volt a szerencsét bármily módon megragadni, ha egyszer alkalmam kínálkozik rá. Az alkalom csakugyan kínálkozott is és merő véletlennek köszönhettem.

Vasárnap volt. Szomorúan sétálgattam a festői halmokon, melyek a Golden Lake völgyeit körülveszik. Egyszerre ráesett tekintetem egy

táblára, amelyen valaki üres telkét kínálja eladásra. Megálltam és figyelmesen elolvastam. A hely gyönyörű volt és elgondolkoztam azon, hogy mily nagy élvezet volna itt egy magános házban lakni, melynek kertjeiben oly csodás növényzet tenyészik.

Almaimot tovább szöve leültem egy mohával benőtt nagy köre. A fű közt megmozdult valami és felugrottam. Kis fekete kigyót pillantottam meg, amely felemelte fejét. Nem félek az ily állatoktól, de utálok a fajtáját. Ezért ugrottam föl oly hirtelen. Kabátom vége megakadt az éles kövön. Kabátom elszakadt, a kő megfordult és egy üreg tűnt elő, amely hemzsegett a féregtől. A kigyó eltűnt, én meg folyvást a lyukat néztem és botommal piszkáltam. Egyszerre egy kemény, sárgás színben csillogó tárgyra akadt és mikor lehajoltam, észrevettem, hogy a kőben egy darab ére van, és csakhamar azt is tudtam, hogy arany.

Egy negyed óráig ültem a kövön és mágiikus reményességben ringatóztam, szívem úgy vert, mint a harang. Mintha hipnotizáltak volna, nem tudtam összeszedni a gondolataimat. Szerencsére senki sem járt arra. Gondosan vizsgálódítottam a követ helyére, néztem a kerítésre erősített, durva táblát és láttam, hogy az én aranybányám két hektár földhöz tartozik. Saint Johntól ily nagy távolságra mind a két hektár nem kerülhet többé 150 dollárnál és nekem az egész vagyonom 100 dollárra rugott. A vevő készpénzben tartozik fizetni, még pedig legkésőbb e hét végéig. Hogyan szerezzek magamnak 50 dollárt?

A rákövetkező napon különböző terveken

törtém a fejemet. Igen jó tervek voltak, de mind egyiknek megvolt az a kellemetlen oldala, hogy végrehajtásukhoz idő kellett. Megpróbáltam főnökötől előleget kérni. Eppen kifizette a fizetésem és sokkal keményebb és ridegebb szíve volt, hogy sem tiszta szivességből valamit tenne; kerekem el is utasított kéréssel. Ekkor elhatároztam, hogy koldulni fogok. Ez a lépés nem járt minden veszedelem nélkül, de a véletlen elárulta körülbelül tíz oly jótékony nőnek a nevét, akikről nem kellett félni, hogy feljelentik a rendőrségnek, ha az ember segítségért folyamodik hozzájuk.

Nem fogom fárasztani önt annak a romantikus történetnek elmondásával, amelyet kieszeltem. Elég az hozzá, hogy nem volt szerencsém. Szellemes ötleteim dacára sem tudtam péntekig többet összehozni husz dollárnál.

A nap nyugovóra hajolt, a midőn a Golden Lake partján álldogáltam. Mély bánat fogta el szívemet; láttam, hogy az én aranybányám elvészett, vagy pedig el kell érlnöm titkomat ama furfangos yankeek egyikének, akik a helyzetet oly ügyesen ki tudják használni a maguk céljaira. Elgondolkoztam a kegyetlen sorson, egy fiatal nőt látnak fplém közéledni. Gyönyörű volt; hosszú fekete haja, szemében a zöld ocean tüköröződött vissza és arcán a hó és selyem fénye játszadozott. Még kétségbeesésemben is éreztem a belőle sugárzó varázst. Száz szerelmes nemzedék lelke forrt keblemben. Mégis volt bátorságom odalépni hozzá és szánalmas hangon dadogtam:

— Asszonyom, könyörüljön rajtam... én... Rám nézett mennyei szemével. És akkor

